

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **PERHAL s.r.o.**
sídlem Halenkovice 369
zastoupen Mgr. Danielem Jankaničem, advokátem
sídlem Lazarská 11/6, Praha

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.7.2019, č.j. 8951/1.30/18-3, sp. zn. S9-2018-371,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce podanou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.7.2019, č.j. 8951/1.30/18-3, sp. zn. S9-2018-371, kterým žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále jen

„prvostupňový orgán“) ze dne 18.10.2018, vypraveného dne 16.11.2018, č.j. 23723/9.30/18-12, sp. zn. S9-2016-371.

2. Prvostupňový orgán výrokem I. rozhodl tak, že uznal žalobce vinným z přestupku dle § 140 odst. 1 písm. g) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), kterého se dopustil tím, že zastřeně zprostředkoval zaměstnání podle § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti, neboť pronajal pracovní sílu Avex Steel Products s.r.o. tak, že zaměstnal při výkonu kvalifikovaných a pomocných dělnických prací v kovovýrobě celkem 35 fyzických osob uvedených v bodě 1 výroku rozhodnutí, s výkonem práce v dobách uvedených u těchto osob, za účelem výkonu jejich práce pro uživatele Avex Steel Products s.r.o., na pracovišti tohoto subjektu – hala č. 14 a hala č. 22 na adrese tř. Tomáše Bati 1656, Otrokovice, ačkoli nedodržel podmínky pro takové zprostředkování zaměstnání, tedy neměl povolení k takové formě zprostředkování zaměstnání vydané generálním ředitelstvím Úřadu práce České republiky. Uvedeným jednáním žalobce porušil § 14 odst. 3 písm. b) ve spojení s § 60 odst. 1 zákona o zaměstnanosti.
3. V bodě 2 výroku I. prvostupňový orgán uznal žalobce vinným z přestupku dle § 140 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti, jehož se dopustil tím, že neinformoval v den nástupu k výkonu práce příslušnou krajskou pobočku Úřadu práce České republiky o nástupu do zaměstnání dvou občanů Evropské unie, konkrétně Slovenské republiky; tím žalobce porušil § 87 odst. 1 zákona o zaměstnanosti.
4. Výrokem II. svého rozhodnutí prvostupňový orgán rozhodl tak, že se řízení podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), v části spáchání přestupku podle § 140 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti, kterého se měl žalobce dopustit tím, že neinformoval nejpozději v den nástupu k výkonu práce příslušnou krajskou pobočku Úřadu práce České republiky o nástupu do zaměstnání v tomto výroku uvedeného občana Evropské unie – Slovenské republiky, zastavuje; podle prvostupňového orgánu nebylo spáchání skutku žalobci prokázáno.
5. Dále prvostupňový orgán rozhodl tak, že se žalobci za uvedené přestupky podle § 35 písm. b) a § 46 zákona o přestupcích ukládá pokuta dle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve výši 750 000 Kč. Ve výroku III. prvostupňový orgán uložil žalobci povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
6. Žalovaný prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že se označení v pořadí druhého výroku „I.“ prvostupňového rozhodnutí ve věci uložené pokuty mění na „III.“, a označení výroku „III.“, kterým byla uložena povinnost náhrady nákladů řízení, se mění na „IV.“.
7. Dále žalovaný zrušil výrok I. bod 1) prvostupňového rozhodnutí o spáchání přestupku v části dílčího útoku týkajícího se zaměstnance C. G. za období od 13.10.2017 do 29.10.2017, zaměstnance L. N. za období od 16.1.2017 do 29.10.2017 a zaměstnance M. M.

za období od 4.10.2018 do 6.12.2018, a projednávaný přestupek pro uvedenou část skutku zastavil.

8. Dále žalovaný změnil výrok I. bod 1) prvostupňového rozhodnutí ve věci spáchání přestupku dílčím útokem týkajícím se zaměstnance J. M. tak, že se období výkonu práce na pracovišti „od 30.10.2018 do 6.2.2018“ nahrazuje slovy „od 30.10.2017 do 6.2.2018“. Dále žalovaný ve zbytku výroku I. bodu 1) prvostupňové rozhodnutí ve věci spáchání přestupku potvrdil.
9. Výrokem V. napadeného rozhodnutí žalovaný odvolání proti výroku I. bodu 2) prvostupňového rozhodnutí ve věci spáchání přestupku zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
10. Dále žalovaný prvostupňové rozhodnutí ve věci uložené pokuty změnil tak, že se výše uložené pokuty snižuje a žalobci se ukládá pokuta ve výši 720 000 Kč, a odvolání proti nově označenému výroku IV. ve věci náhrady nákladů řízení zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

I. Shrnutí žalobní argumentace

11. Podle žalobce bod 1) výroku I. prvostupňového rozhodnutí, který žalovaný potvrdil, neobsahuje označení času spáchání vytýkaného přestupku. Žalobce se přitom nedopustil přestupku tam uvedeného; není pravdou, že by spolupráce žalobce s Avex Steel products s.r.o. měla charakter agenturního zaměstnávání, žalobce od 30.10.2017 prováděl pro uvedený subjekt jednotlivé činnosti coby zhotovitel na základě příslušných smluv o dílo. K tomu žalobce odkazuje na svoji argumentaci, kterou uplatnil již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Podle žalobce nedocházelo k duplicitě smluvních vztahů ve stejném časovém období, neboť smlouvy o nájmu byly ukončeny dohodou; takové ukončení smluvního vztahu zákon umožňuje.
12. Žalobce dále nesouhlasí se závěrem správních orgánů, že zaměstnanci žalobce neprováděli u Avex Steel Products s.r.o. dílo; předmětem díla a tedy výsledkem činnosti může být i polotovár. Pracovníci Avex Steel Products s.r.o. také byli schopni určit, který zhotovitel zhotovil konkrétní produkt. Dílo bylo předáváno na základě předávacích protokolů, byly vyhotovovány i dodací listy a na jejich základě faktury. Žalobce také poskytoval záruku za jakost. Správní orgány se ani nezajímaly o to, jakým způsobem docházelo k odlišování výrobků žalobce od výrobků jiných subjektů, prvostupňový orgán nezjišťoval veškeré skutečnosti nezbytné pro posouzení povahy činností zaměstnanců žalobce pro Avex Steel Products s.r.o. Nebyl tak dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Ve srovnání s agenturním zaměstnáváním, které probíhalo v minulosti, žalobce odpovídal za řádné provedení díla jako takového a prováděl jej na vlastní náklad a nebezpečí. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
13. Pokud žalobce vykonával činnosti na pracovišti Avex Steel Products s.r.o. a zpracovával materiál tímto subjektem dodaný, nevylučuje to, že se jednalo o vztah ze smlouvy o dílo. Podle žalobce žalovaný účelově dezinterpretuje vyjádření dotazovaných osob, resp. některá ani nereflektoval. Žalobce nijak neovlivňoval výpověď svědka D. M. V souladu se

zákonem č. 89/2012 Sb., občanským zákoníkem (dále jen „občanský zákoník“), pracovníci Avex Steel Products s.r.o. kontrolovali kompletní výrobek před fakturací a žalobce byl vázán příkazy tohoto objednatele ohledně způsobu provádění díla.

14. Pokud jde o porušení informační povinnosti dle § 87 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, sankcionováno je pouze nesplnění dané oznamovací povinnosti; případné pochybení žalobce je toliko administrativního rázu a není společensky nebezpečné, nadto žalobce sám svoji povinnost splnil.
15. Žalobce konečně namítá, že správní orgány při stanovení výše pokuty zohledňují tytéž okolnosti jako při posouzení naplnění materiální stránky přestupku. Uložená pokuta je podle žalobce likvidační.
16. Žalobce navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové zrušil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

17. Žalovaný nesouhlasí se žalobou, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.
18. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem. Žalovaný navrhl, aby zdejší soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci

19. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
20. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Podstatou věci je spor o to, zda žalobce fakticky zprostředkoval zaměstnání svých zaměstnanců (coby svářečů, montážních dělníků, pomocných dělníků v kovovýrobě atd.) u Avex Steel products s.r.o. a dopustil se tak zastřené agenturního zaměstnávání. Mezi účastníky není sporné, že povolením ke zprostředkování zaměstnání žalobce disponoval pouze do 29.10.2017.
22. Podle § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném od 29.7.2017, se pro účely zákona o zaměstnanosti rozumí zastřeným zprostředkováním zaměstnání činnost právnické osoby nebo fyzické osoby, spočívající v pronájmu pracovní síly jiné právnické osobě nebo fyzické osobě, aniž by byly dodrženy podmínky pro zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b).

23. Podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti se zprostředkováním zaměstnání rozumí zaměstnávání fyzických osob za účelem výkonu jejich práce pro uživatele, kterým se rozumí jiná právnická nebo fyzická osoba, která práci přiděluje a dohlíží na její provedení (dále jen "uživatel").
24. Podle § 14 odst. 3 písm. b) zákona o zaměstnanosti zprostředkovávají zaměstnání za podmínek stanovených tímto zákonem právnické nebo fyzické osoby, pokud mají povolení k příslušné formě zprostředkování zaměstnání (dále jen "agentury práce").
25. Podle § 60 odst. 1 zákona o zaměstnanosti vydává povolení ke zprostředkování zaměstnání generální ředitelství Úřadu práce na základě žádosti právnické nebo fyzické osoby.
26. Podle § 87 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 14.8.2017, nastoupí-li do zaměstnání občan Evropské unie, jeho rodinný příslušník (§ 3 odst. 2), rodinný příslušník občana České republiky uvedený v § 3 odst. 3, cizinec uvedený v § 98 písm. a) až e) a j) až r), u kterého se nevyžaduje povolení k zaměstnání, nebo cizinec, u kterého se vyžaduje povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta nebo modrá karta, jsou zaměstnavatel nebo právnická nebo fyzická osoba, která uzavřela smlouvu se zahraničním zaměstnavatelem, na jejímž základě byly tyto osoby vyslány na území České republiky k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy, povinni o této skutečnosti písemně informovat příslušnou krajskou pobočku Úřadu práce, a to nejpozději v den nástupu těchto osob k výkonu práce. Obdobná povinnost se vztahuje na případy, kdy za trvání zaměstnání nastane skutečnost, na jejímž základě již cizinec povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu nepotřebuje, s tím, že tato informační povinnost musí být splněna nejpozději do 10 kalendářních dnů ode dne, kdy nastala skutečnost, na jejímž základě se povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta nebo modrá karta nevyžaduje.
27. Podle § 87 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném od 15.8.2017 do 30.7.2019, nastoupí-li do zaměstnání občan Evropské unie, jeho rodinný příslušník (§ 3 odst. 2), rodinný příslušník občana České republiky uvedený v § 3 odst. 3, cizinec uvedený v § 98 písm. a) až e) a j) až s) a v § 98a, u kterého se nevyžaduje povolení k zaměstnání, nebo cizinec, u kterého se vyžaduje povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta, jsou zaměstnavatel nebo právnická nebo fyzická osoba, která uzavřela smlouvu se zahraničním zaměstnavatelem, na jejímž základě byly tyto osoby vyslány na území České republiky k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy, povinni o této skutečnosti písemně informovat příslušnou krajskou pobočku Úřadu práce, a to nejpozději v den nástupu těchto osob k výkonu práce. Obdobná povinnost se vztahuje na případy, kdy za trvání zaměstnání nastane skutečnost, na jejímž základě již cizinec povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu, kartu vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartu nepotřebuje, s tím, že tato informační povinnost musí být splněna nejpozději do 10 kalendářních dnů ode dne, kdy nastala skutečnost, na jejímž základě se povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta nevyžaduje.
28. Podle § 140 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném od 1.7.2017, se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že nesplní

oznamovací povinnost podle tohoto zákona nebo nevede evidenci v tomto zákoně stanovenou.

29. Podle § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném od 29.7.2017, se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že zastřené zprostředkovává zaměstnání podle § 5 písm. g).
30. Podle § 140 odst. 4 písm. d) zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném od 1.7.2017, lze za přestupek podle odstavce 1 písm. d) uložit pokutu do 100 000 Kč.
31. Podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném od 29.7.2017, lze za přestupek uložit pokutu do 10 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. c), e) nebo g), nejméně však ve výši 50 000 Kč.

III. A

32. Pokud žalobce namítá, že výrok I. prvostupňového rozhodnutí, který žalovaný výrokem IV. napadeného rozhodnutí potvrdil, neobsahuje označení času spáchání vytýkaného přestupku, tak ve výroku I. bodu 1) svého rozhodnutí prvostupňový orgán vymezil, u kterých konkrétních osob (zaměstnanců) a ve kterém konkrétním období (uvedením „výkon práce na pracovišti od ... do ...“) se žalobce dopustil přestupku dle § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti tím, že zastřené zprostředkoval zaměstnání podle § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném od 29.7.2017, když pronajal pracovní sílu Avex Steel Products s.r.o., přičemž uvedené osoby v uvedeném období zaměstnal při výkonu kvalifikovaných a pomocných dělnických pracích v kovovýrobě. Podle zdejšího soudu se jedná o dostatečné časové vymezení spáchání uvedeného přestupku.
33. Žalobce dále obsáhle argumentuje v tom směru, že se uvedeného přestupku nedopustil. Zdejší soud této argumentaci nemůže přisvědčit. Žalobce nejprve dne 22.12.2016 s Avex Steel Products s.r.o. uzavřel smlouvu o nájmu a podnájmu nebytových prostor a věcí movitých na dobu od 1.1.2017 do 31.12.2017, současně podle rámcové smlouvy o dílo ze dne 1.1.2017 měl žalobce od 1.1.2017 do 28.2.2017 jako zhotovitel pro Avex Steel Products s.r.o. jako objednatele zhotovovat a dodávat zboží ze skupiny kovových palet, beden, kontejnerů a regálů pro speciální účely, jejich díly a části, včetně jejich svařování, dle sortimentu objednatele. V době od 1.3.2017 do 31.12.2017 žalobce vykonával tyto činnosti žalobce pro Avex Steel Products s.r.o. na základě rámcové smlouvy o dílo ze dne 22.2.2017. S účinností od 1.4.2017 žalobce na základě rámcové smlouvy č. 01/2017 o dočasném přidělení zaměstnanců agentury práce ze dne 1.4.2017, uzavřené na dobu neurčitou, zajišťoval personál pro Avex Steel Products s.r.o. dle její potřeby. Dne 25.10.2017 žalobce uzavřel s Avex Steel Products s.r.o. smlouvu o nájmu a podnájmu nebytových prostor a věcí movitých se sjednanou dobou nájmu od 1.1.2017 do 31.12.2017, jejíž předmět byl totožný se smlouvou o nájmu a podnájmu nebytových prostor a věcí movitých ze dne 22.12.2016, a téhož dne žalobce uzavřel také rámcovou smlouvu o dílo s Avex Steel Products s.r.o. jako objednatelem, na jejímž základě žalobce v době od 1.1.2017 do 31.12.2018 vykonával totožné činnosti, ke kterým byl povinen dle rámcové smlouvy o dílo ze dne 22.2.2017. Dne 25.10.2017 také žalobce s Avex Steel Products s.r.o. uzavřel rámcovou smlouvu o poskytování služeb, na jejímž základě měl žalobce pro Avex

Steel Products s.r.o. zajistit manipulaci s materiálem, popřípadě polotovary, v době od 25.10.2017 do 31.12.2017.

34. Bez ohledu na formální smluvní ujednání, k němuž správní orgány na základě zjištěného skutkového stavu uvedly, že žalobce smluvní rámec vztahů s Avex Steel Products s.r.o. nepřizpůsobil výkonu své činnosti na pracovišti u tohoto subjektu (tedy kupř. i v době, kdy měl žalobce přidělovat zaměstnance pro Avex Steel Products s.r.o. na základě rámcové smlouvy č. 01/2017 o dočasném přidělení zaměstnanců, mu svědčil (pod)nájem pracovních nástrojů i prostor, v nichž se nacházelo pracoviště Avex Steel Products s.r.o.), zdejší soud ve shodě se správními orgány konstatuje, že podstatným pro posouzení toho, zda se v daném případě jednalo o provádění díla či o zastřené agenturní zaměstnávání, byl zjištěný skutkový stav a nikoli jeho smluvní vymezení (kupř. str. 9 prvostupňového rozhodnutí). Namítá-li žalobce, že jednotlivé časově se překrývající smlouvy byly ukončeny ústní dohodou, tak to na skutečnost, jak fakticky činnost zaměstnanců žalobce pro Avex Steel Products s.r.o. probíhala, nemůže mít žádný vliv.
35. Zároveň však správní orgány nepochybily, pokud se v rámci svých úvah zabývaly i obsahem smluv předložených žalobcem a s tím související žalobcem uváděnou argumentací.
36. Pokud správní orgány akcentovaly, že žalobce dočasně vysílal zaměstnance do prostor, kde mu svědčil podnájem a se kterými mohl disponovat výlučně on sám, stejně jako disponovat s pracovními nástroji, kterými měli vyslaní zaměstnanci činnosti vykonávat, že pronajaté nebytové prostory nezahrnovaly přístupové a zásobovací komunikace, a to i pro případ výkonu podnikatelské činnosti žalobce pro třetí osobu, jak předpokládala smlouva, že nebyl řešen způsob zajištění příchodu a odchodu zaměstnanců žalobce na pracoviště a z něj či zázemí pro zaměstnance jako šatny, umývárny, toalety, či možnosti a pravidla pro jejich využití, což podle správních orgánů vzbuzuje pochybnosti o vážnosti vůle uzavřít smlouvu o nájmu a podnájmu, tak takové úvaze nemá zdejší soud co vytknout.
37. Pokud jde o faktickou činnost zaměstnanců žalobce, tak žalobce předně namítá, že jestliže je výsledkem činnosti polotovar, nemůže se jednat o předmět díla. Podle zdejšího soudu správní orgány dovodily závěr, že žalobce zastřel výkon zprostředkování zaměstnání zaměstnanců, z několika vzájemně souvisejících skutečností, které ve svých rozhodnutích podrobně rozvedly. V jejich světle závěr, že za situace, kdy na zhotovený výrobek bezprostředně navazují další činnosti a výrobek ztrácí svoji jedinečnost další úpravou, a kdy stejný výrobek zhotovuje na stejném pracovišti za stejných podmínek více pracovníků více společností, tudíž nelze pak určit, který z pracovníků který výrobek zhotovil, plně před zdejším soudem ob stojí. Přestože formálně doložený stav (smlouva o dílo, objednávky, dodací listy, faktury) by mohl nasvědčovat tomu, že se ze strany žalobce jednalo o plnění díla, zjištění správních orgánů takový závěr jednoznačně vyvracejí. Byla-li tedy mezi žalobcem a Avex Steel Products s.r.o. formálně uzavřena (mimo jiné) smlouva o dílo, materiálně se o provádění díla nejednalo.
38. Uvedené správní orgány dovodily z řady skutečností; předně, že předmětem podnikání Avex Steel Products s.r.o. bylo zámečnictví, nástrojářství, obráběčství - tudíž zhotovování

a dodávání zboží ze skupiny kovových palet, beden, kontejnerů a regálů, jejich dílů a částí, včetně jejich svařování, stejně jako svařování palet, je jednou ze základních činností tohoto subjektu. Při kontrole bylo zjištěno, že stejné činnosti v nikterak nerozděleném pracovním prostoru výrobní haly se stejným výsledkem přitom vykonávali nejen zaměstnanci Avex Steel Products s.r.o., nýbrž i zaměstnanci žalobce a dalších subjektů; tedy stejné výrobky na stejném pracovišti za stejných podmínek zhotovovali pracovníci více subjektů.

39. Dále bylo zjištěno, že pokyny ukládala zaměstnancům žalobce Avex Steel Products s.r.o., která rovněž řídila, organizovala a kontrolovala jejich práci; na uvedeném nic nemění skutečnost, že tak činila prostřednictvím Ing. I. K., mistra zahraniční právnické osoby Peržel, s.r.o., který byl pověřen k výkonu práce pro žalobce a který zaměstnancům žalobce sděloval pokyny a specifikace od Avex Steel Products s.r.o. Zaměstnanci žalobce manuálně konali zadané pracovní výkony, tyto je naučila Avex Steel products s.r.o. prostřednictvím vlastních zaměstnanců na svém pracovišti; jednalo se především o svařování a montáž kovových dílů. K činnosti používali materiál a pracovní prostředky Avex Steel Products s.r.o. Také pracovní doba byla určena Avex Steel Products s.r.o. Školení bezpečnosti a ochrany zdraví při práci rovněž provedla Avex Steel Products s.r.o.
40. Pokud jde o kontrolu práce zaměstnanců Ing. I. K., opakovaně akcentovanou žalobcem, tak její provádění neznámá, že by bylo možné ze strany Avex Steel Products s.r.o. identifikovat výsledek činnosti zaměstnanců žalobce a případně se domáhat práv z vadného plnění díla. Ostatně Ing. I. K. měl kontrolovat, jak zaměstnanci žalobce pracují a zda to odpovídá pokynům Avex Steel Products s.r.o.; zadávanou práci jim vysvětloval na základě informací z porad s mistry Avex Steel Products s.r.o. Zdejší soud souhlasí se správnými orgány, že Ing. I. K. vykonával pouze pozici „koordinátora“, který zaměstnancům zprostředkovával informace od Avex Steel Products s.r.o.; neřídil je a nekontroloval je však podle pokynů žalobce. Současně, jak upozornil i žalovaný v napadeném rozhodnutí, Ing. I. K. ani nebyl zaměstnancem žalobce, ale zahraniční právnické osoby.
41. Pokud v této souvislosti žalobce namítá, že se žalovaný s námitkou žalobce, že je-li výsledkem činnosti polotovár, nemůže se jednat o předmět díla, nevypořádal, tak je již ustáleně judikováno, že v případech, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky, nezatíží své rozhodnutí nepřezkoumatelností (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.7.2018, č.j. 7 As 150/2018-36). Uvedeným požadavkům podle zdejšího soudu žalovaný dostal, když na str. 16 až 18 napadeného rozhodnutí vysvětlil, proč se v daném případě fakticky nejednalo o provádění díla. Totéž lze uvést k námitce žalobce týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že správní orgány učinily nedostatečná zjištění o povaze činnosti žalobce a nedostatečně zhodnotily její komplexnost; správní orgány obou stupňů se činností žalobce zabývaly, aspekt komplexnosti zajišťovaných činností zdůraznily i s odkazem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.6.2015, č.j. 2 Ads 173/2014-28, podle něhož je základním rozlišovacím znakem mezi pronájmem pracovní síly (agenturním zaměstnáváním) a poskytnutím služby právě komplexnost zajišťovaných činností. V případě poskytování služby se jedná o činnost prováděnou poskytovatelem pod vlastním jménem a na vlastní odpovědnost. Oproti tomu v případě pronájmu pracovní síly nemá

pronajímatel pracovní síly (agentura práce) odpovědnost za výsledek práce a své pronajaté zaměstnance při výkonu práce neřídí.

42. Správní orgány podle zdejšího soudu dostatečně zdůvodnily, proč se fakticky o provádění díla pro Avex Steel Products s.r.o. nejednalo. Žalobce ostatně ani nespecifikuje, jakým způsobem v tomto směru správní orgány pochybily, resp. jaké aspekty činnosti žalobce pominuly. Žalobce nevysvětluje, jakým způsobem docházelo k odlišování výrobků zhotovených zaměstnanci žalobce, o jaké výrobky se mělo jednat a v čem případně odlišnost od výrobků vyrobených jinými zaměstnanci spočívala.
43. Proto není případný ani odkaz žalobce na rozsudek zdejšího soudu ze dne 21.6.2019, č.j. 29 Ad 2/2017-92, z jehož závěrů žalobce dovozuje, že v nyní posuzované věci správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci nezbytný pro vydání rozhodnutí o přestupku; zdejší soud má naopak za to, že v nyní posuzované věci byl skutkový stav zjištěn dostatečně, a to ve všech relevantních aspektech věci.
44. Pokud jde okolnost, že žalobce v minulosti poskytoval Avex Steel Products s.r.o. pracovníky z titulu agenturního zaměstnávání, avšak následně na základě smlouvy o dílo, tak je třeba nesouhlasit se žalobcem v tom, že by uvedené samo o sobě bylo důvodem pro závěr, že žalobce zastřešeně poskytoval zaměstnance fakticky jako agentura práce i v době, kdy k tomu neměl příslušné oprávnění. Správní orgány po stránce skutkové dostatečně podložily své závěry, že žalobce i v období, kdy již oprávnění ke zprostředkování zaměstnání pozbyl, vystupoval jako agentura práce. Ani formální odpovědnost žalobce dle uzavřených smluv a předávání „díla“ na základě dodacích listů, kterou žalobce akcentuje, nic nevypovídá o tom, že by žalobce reálně mohl odpovídat za výsledek činnosti, kterou prováděli jeho zaměstnanci.
45. Podle zdejšího soudu není důvodná ani námitka, že by se správní orgány nezabývaly vyjádřeními jednatele žalobce J. P., jednotlivých pracovníků a výpověďmi svědků (zejména D. M.); z rozhodnutí obou stupňů plyne opak. Správní orgány vycházely z vyjádření jednatele žalobce J. P., který uvedl, že oproti době, kdy měl žalobce povolení ke zprostředkování zaměstnání, došlo ke změně v tom, že se na pracovišti nacházeli dva jeho mistři (Ing. I. K. a Ing. Š. G.), kteří dohlíželi na kvalitu, zadávali práci a hlídali žalobcovy zaměstnance, vedli evidenci docházky; náplň práce se nezměnila, zaměstnanci provedenou změnu právního rámce při výkonu své činnosti nepocítili, po celou dobu konali relativně stejné práce pro Avex Steel Products s.r.o. na jejích pracovních strojích a náčiní v jejích prostorách, výslednou kontrolu kompletního výrobku prováděla Avex Steel Products s.r.o. Ing. I. K. uvedl, že pracuje pro společnost Peržel, s.r.o., zaměstnanci žalobce vykonávají stejnou práci jako kmenoví zaměstnanci Avex Steel Products s.r.o., práci jim zadává a kontroluje, zadávanou práci jim vysvětlí na základě informací z porad s mistry Avex Steel Products s.r.o., vede evidenci pracovní doby. Pracovní prostředky a zpracovávaný materiál je majetkem Avex Steel Products s.r.o., ochranné pracovní prostředky poskytuje žalobce. M. V. uvedl, že je zaměstnancem pana P., pokyny k práci mu zadává a práci kontroluje pan K., osobní ochranné prostředky mu přiděluje pan K., vestu fasuje z výdejny Avex Steel Products s.r.o. J. S. uvedl, že pracuje pro žalobce, který stále mění svůj název, pan K. mu přiděluje práci a kontroluje jej, pracuje s M. Š., v době kontroly také pracoval naproti pracovníkům z „Vietvandy“, kteří konají stejnou práci, tedy svažují palety. Svářečky mají

v nájmu, nářadí dostávají od Avex Steel Products s.r.o., jí patří i materiál a stroje, které mají v nájmu, osobní ochranné pracovní prostředky mu přiděluje žalobce. D. M. vypověděl (protokol o výpovědi svědka ze dne 18.9.2018, č.j. 23723/9.30/18-6), že je zaměstnancem žalobce od 1.1.2017 a po celou dobu vykonává práci montážního dělníka v Avex Steel Products s.r.o., práci mu přiděluje a kontroluje mistr I. K., za stejných organizačních podmínek a stejný druh práce koná na pracovišti po celou dobu trvání pracovního poměru.

46. Žalobce také odkazuje na vyjádření J. Č.; ten podle žalobce nikdy nezmnínil, že by byl podřízen pokynům či instrukcím Avex Steel Products s.r.o., a pokud uvedl, že jej kontroluje kontrolor z této společnosti, tak se podle žalobce jednalo o kontrolu provádění díla.
47. K tomu zdejší soud odkazuje na již uvedenou argumentaci týkající se kontroly provádění „díla“ Ing. I. K., kterého nadto J. Č. zmiňoval pouze v tom smyslu, že mu přiděluje práci. Z ničeho nevyplývalo, že by díky činnosti Ing. I. K. na pracovišti Avex Steel Products s.r.o. byly zjevné výstupy žalobcovy činnosti (jeho zaměstnanců), odlišitelné od výsledků práce zaměstnanců jiných subjektů, že tyto mohly být předávány a že žalobce mohl odpovídat za jejich vady. Není tedy ani relevantní, zda kontrolu zaměstnanců žalobce prováděli mistři z Avex Steel Products s.r.o. (což nelze ve spojení se všemi zjištěnými okolnostmi považovat za poskytování nezbytné součinnosti objednatelem při provádění díla, jak tvrdí žalobce), či Ing. I. K. podle jejich pokynů. Pokud J. Č. uvedl, že pracuje pro Avex Steel Products s.r.o., ale má dohodu o provedení práce se žalobcem, to spíše svědčí o tom, že se fakticky jednalo o zprostředkování zaměstnání.
48. V kontextu výše shrnutého nemůže zdejší soud přisvědčit žalobcově argumentaci ohledně „zjednodušených odpovědí“ či tomu, že dotazované osoby nemusely problém správně po právní stránce uchopit. Z ničeho neplyne, že by se inspektoři při kontrole dotazovali na právní hodnocení činnosti žalobce pro Avex Steel Products s.r.o. Podstatné není ano to, zda a kolik dotazovaných osob označilo žalobce za agenturu či přímo agenturu práce. Není dále zjevné, proč by skutečnost, že byl J. Č. na pracovišti teprve druhý den, měla znamenat, že se nejednalo fakticky o zprostředkování zaměstnání. Není ani pravdou, že by žalovaný vycházel pouze ze sdělení dvou osob (J. Č. a S. H.); správní orgány naopak hodnotily všechny zjištěné skutečnosti a sdělení všech výše uvedených osob, rovněž i inspektorky Ing. V. K., která byla vyslechnuta jako svědkyně.
49. Pokud žalobce namítá, že nelze souhlasit se žalovaným, že odchylky výpovědi D. M. od vyjádření jiných zjištěných osob mohly být způsobeny tím, že žalobce výpověď D. M. ovlivnil, tak podle zdejšího soudu se žalovaný všemi sděleními i svědeckými výpověďmi dostatečným způsobem zabýval. Současně ani z výpovědi D. M. nebylo možné dovozovat, že by žalobce konal dílo pro Avex Steel Products s.r.o. jako objednatel; správní orgány vyhodnotily výpověď D. M. v kontextu dalších důkazů, a pokud žalovaný dodal, že odchylky ve výpovědi D. M. od sdělení ostatních dotazovaných osob mohly být důsledkem informací od žalobce, tak podstatné je, že žalovaný přiznal vyjádřením osob při kontrole vyšší vypovídací hodnotu, protože byla učiněna bezprostředně, aniž by tyto osoby byly schopny kalkulovat nad možnými následky či byly jiným způsobem ovlivněny; zdejší soud na uvedeném postupu žádné vady neshledává.

50. Pokud žalobce namítá, že školení bezpečnosti a ochrany zdraví při práci provedla Avex Steel Products s.r.o. na základě dohody se žalobcem, tak skutečnost, že tak učinila právě Avex Steel Products s.r.o., nebyla sama o sobě důvodem pro závěr o zastřeném zprostředkování zaměstnání žalobcem, ovšem v kontextu ostatních zjištění svědčí závěru správních orgánů o skutečném vztahu žalobce s Avex Steel Products s.r.o., v němž se nejednalo o plnění díla.

III. B

51. Pokud jde o přestupek dle § 140 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti, zdejší soud nesouhlasí se žalobcem, že by bylo postižitelné toliko nesplnění oznamovací povinnosti dle § 87 odst. 1 zákona o zaměstnanosti samotné, a nikoli případ, kdy zaměstnavatel tuto povinnost splní po zákonné lhůtě. Podle § 140 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 87 odst. 1 zákona o zaměstnanosti je sankcionováno nesplnění oznamovací povinnosti v situaci, kdy nastoupí do zaměstnání nebo k výkonu práce na území České republiky mj. občan Evropské unie; tehdy je zaměstnavatel povinen o této skutečnosti písemně informovat příslušnou krajskou pobočku Úřadu práce, a to nejpozději v den nástupu dotčené osoby k výkonu práce. Podle zdejšího soudu je tak jednoznačně sankcionováno nesplnění povinnosti informovat o uvedených skutečnostech krajskou pobočku Úřadu práce v dané lhůtě.
52. Stejně tak nesouhlasí zdejší soud se žalobcem v tom, že správní orgány účelově dovozují naplnění podmínky společenské nebezpečnosti (škodlivosti) žalobci vytýkaného jednání a nezohledňují konkrétní specifika daného případu, zejména skutečnost, že porušením právních předpisů nebylo zasaženo do práv zaměstnanců ani třetích osob. K tomu zdejší soud odkazuje na stranu 15 až 16 prvostupňového rozhodnutí, kde prvostupňový orgán dovodil, že společenská škodlivost v případě porušení povinnosti dle § 87 odst. 1 zákona o zaměstnanosti spočívá ve ztěžování a vytváření překážek výkonu kontrolní činnosti na úseku nelegálního zaměstnávání, která je významným nástrojem v předcházení a odhalování tohoto vysoce nežádoucího jevu, a zdůraznil, že Česká republika je vázána směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2009/52/ES o minimálních normách pro sankce a opatření vůči zaměstnavatelům neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. V citované úvaze prvostupňového orgánu nespatřuje zdejší soud žádnou účelovost.
53. Současné nelze žalobci přisvědčit, že se jednalo o pochybení čistě administrativního rázu a nemohlo mít vliv na právem chráněný zájem. Okolnosti zmiňované žalobcem správní orgány zohlednily při určení druhu a výměry trestu; prvostupňový orgán nadto za polehčující okolnost považoval žalobcem akcentovanou relativně krátkou dobu prodlení žalobce při splnění povinnosti dle § 87 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, které se navíc týkalo toliko dvou z většího počtu zaměstnanců žalobce.

III. C

54. Zdejší soud také nesouhlasí se žalobcem v tom, že správní orgány při stanovení výše pokuty zohlednily tytéž skutečnosti jako při posouzení naplnění materiální stránky

přestupku, a tudíž mu dvakrát přičítaly totéž. Žalobce přitom nijak specifikuje, o které skutečnosti, které měly být přičítány dvakrát, by se mělo jednat.

55. Zdejší soud v tomto směru proto odkazuje především na zdůvodnění prvostupňového orgánu, uvedené na str. 16-19 jeho rozhodnutí, pokud jde o určení druhu a výměry trestu, v němž nespátňuje žádné pochybení. K žalobcem obecně formulované žalobní námitce odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29.8.2012, č.j. 4 Ads 114/2011-105, č. 2747/2013 Sb. NSS, který se problematikou zákazu dvojího přičítání v oblasti správního trestání zabýval, a jehož závěry jsou přílehlavé i na nyní posuzovanou věc: *„Jak Nejvyšší správní soud vyložil ve své konstantní judikatuře, zásadu zákazu dvojího přičítání je třeba chápat tak, že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu, nelze přiblídnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je v posuzované věci dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující ... Skutková podstata předmětného správního deliktu podle § 72 odst. 1 písm. c) bodu 6 veterinárního zákona je ovšem zákonem definována obecně, bez navázání na určitý minimální rozsah nesplnění nebo porušení povinnosti nebo požadavků stanovených předpisy Evropských společenství (Evropské unie), a ohledně tohoto správního deliktu tak ani nelze rozlišovat určitou minimální intenzitu, nezbytnou pro naplnění zákonných znaků skutkové podstaty, jakož ani zbývající (vyšší) intenzitu, kterou by bylo možno zohlednit při určení konkrétní výše pokuty. Jinými slovy, § 72 odst. 1 písm. c) bod 6 veterinárního zákona neobsahuje žádnou základní a kvalifikovanou skutkovou podstatu, které by se odlišovaly co do intenzity, nutné k jejich naplnění, přičemž při dosažení intenzity vyšší (kvalifikované) by zákon počítal s uložením vyšší pokuty než při dosažení toliko intenzity základní (typové). Nelze proto než dojít k závěru, že na skutkovou podstatu tohoto typu nelze zásadu zákazu dvojího přičítání vůbec aplikovat. Postup správních orgánů, které správně kvalifikovaly protiprávní jednání stěžovatelky jako správní delikt, naplňující znaky skutkové podstaty nesplnění nebo porušení povinnosti nebo požadavků stanovených předpisy Evropských společenství (Evropské unie) na úseku veterinární péče, a následně řádně aplikovaly kritéria § 74 odst. 1 veterinárního zákona za účelem stanovení konkrétní výše pokuty, nemohl vést k porušení zásady zákazu dvojího přičítání. K porušení zásady zákazu dvojího přičítání nemohlo dojít ani tak, že správní orgány při hodnocení hledisek vymezených v § 74 odst. 1 veterinárního zákona vyšly co do závažnosti a způsobu spáchání správního deliktu ze skutečnosti, která je znakem skutkové podstaty správního deliktu ... V případě zákazu dvojího přičítání se jedná o otázku rozlišování (odstupňování) intenzity nezbytné k naplnění skutkové podstaty na jedné straně a intenzity další (vyšší, z hlediska naplnění skutkové podstaty nevyčerpané), která teprve může mít význam z hlediska úvah o trestu jako okolnost přitěžující či polehčující, na straně druhé. ... zásadu zákazu dvojího přičítání nelze v oblasti správního trestání aplikovat za všech okolností a v každém jednotlivém případě, nýbrž je třeba zohlednit specifika dané věci, zejména pak typové znaky skutkové podstaty, která je v dané věci aplikována.“* Shodně zdůraznil Nejvyšší správní soud dále kupř. v rozsudku ze dne 30.3.2021, č.j. 10 As 13/2021-27, v němž uvedl, že *„Zákaz dvojího přičítání je třeba chápat tak, že jednu a tutéž skutečnost, která je v posuzované věci dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty správního deliktu (přestupku), nelze současně hodnotit jako okolnost polehčující či přitěžující ... Není např. dvojím přičítáním u přestupku překročení rychlosti jízdy v obci, pokud při úvaze o konkrétní výši sankce uvnitř zákonného rozpětí správní orgán bere v úvahu míru překročení nejvyšší dovolené rychlosti (větší*

překročení v rámci dané skutkové podstaty zásadně povede k citelnější sankci, samozřejmě uvnitř zákonného rozpětí pokuty) i další okolnosti (konkrétní místo, kde se tak stalo, a např. míru jeho přehlednosti, hustotu provozu, viditelnost a jiné povětrnostní či obdobné poměry aj., tedy vše, co může mít význam zejména pro posouzení možného ohrožení jiných osob rychlou jízdou) a případně i specifické individuální vlastnosti osoby, jíž je sankce ukládána.“

56. Vztaženo k nyní posuzované věci, porušením zákazu dvojího přičítání by nepochybně bylo, pokud by správní orgán přihlédl jako k přitěžující okolnosti k tomu, že žalobce nesplnil oznamovací povinnost či zastřeně zprostředkoval zaměstnání. K ničemu takovému však nedošlo. Naproti tomu např. délka zastřeného zprostředkovávání zaměstnání, počet pracovníků, kterých se uvedené týkalo, či jiné důsledky takového deliktu, ty naopak mohou být jako přitěžující okolnost zohledněny, stejně jako délka prodlení při splnění oznamovací povinnosti, která byla naopak zohledněna jako okolnost polehčující. Tyto skutečnosti již znaky skutkové podstaty předmětných deliktů nejsou (a mohou být v určité míře u uvedených přestupků přítomny).
57. Žalobce tak s námitkou porušení zásady zákazu dvojího přičítání nemůže být ve vztahu k nyní posuzované věci úspěšný.
58. Pokud žalobce namítá, že uložená pokuta je likvidační, tak správní orgány v souladu s § 41 odst. 1 zákona o přestupcích uložily správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti lze za přestupek podle § 140 odst. 1 písm. g) uložit pokutu až do výše 10 000 000 Kč. Uvedené správní orgány reflektovaly, přičemž podle zdejšího soudu dostatečným způsobem zdůvodnily, proč namísto pokuty neuložily jiný druh trestu a proč uložily pokutu v konkrétní výši, včetně snížení pokuty žalovaným (zdejší soud odkazuje především na str. 16 až 19 prvostupňového rozhodnutí a str. 19 až 21 napadeného rozhodnutí).
59. Podle prvostupňového orgánu žalobce předložil v průběhu řízení přiznání k dani z příjmů právnických osob za období roku 2017, z čehož prvostupňový orgán zjistil výsledek hospodaření žalobce ve výši 374 363 Kč při čistém obratu 23 620 368 Kč. Dále prvostupňový orgán zjistil z výpisu z obchodního rejstříku, že žalobce vznikl dne 7.11.2016, jeho základní kapitál činí 10 000 Kč a byl zcela splacen, a dále ze živnostenského rejstříku zjistil, že žalobce disponuje živnostenským oprávněním s předmětem podnikání výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona. Podle výpisu z registru ekonomických subjektů Českého statistického úřadu žalobce náleží do kategorie zaměstnavatelů zaměstnávajících 25 až 49 zaměstnanců. Jedná se tak o středního zaměstnavatele regionální významu s potřebnou zkušeností na trhu práce, služeb a zboží v České republice a se závaznými pravidly jeho fungování. Podle prvostupňového orgánu je podnikatelská činnost žalobce zisková a žalobce disponuje průběžně peněžními prostředky ve značném objemu.
60. Prvostupňový orgán tedy při stanovení výše sankce přihlédl mimo jiné k majetkovým poměrům žalobce a povaze činnosti žalobce; žalovaný stran uvedených skutečností na závěry prvostupňového orgánu, které považoval za správné, odkázal, a proti těmto úvahám žalobce ničeho konkrétního nenamítá, ani nekonkretizuje důvody, pro které žalobce považuje pokutu za likvidační. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne

31.1.2017, č.j. 4 Ads 244/2016-36, „*Pokuta musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele, který odpovídá intenzitě skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě. To platí bezpochyby i v případě, kdy se právnická osoba jako pachatel správního deliktu nachází dlouhodobě ve ztrátě, jelikož v opačném případě by byla za protiprávní jednání prakticky nepostihnutelná.*“. Při úvahách o výši sankce a hodnocení možného likvidačního charakteru sankce není možné izolovaně hodnotit např. pouze zisk nebo ztrátu, nýbrž je třeba vzít do úvahy i další skutečnosti (obrat, obchodní aktivitu apod.), které pomáhají vytvořit si bližší představu o ekonomické síle subjektu; tomu podle zdejšího soudu správní orgány dostály.

III. D

61. Pokud jde o návrh žalobce na dokazování rámcovou smlouvou o dílo ze dne 25.10.2017 a smlouvou o nájmu a podnájmu nebytových prostor a věcí movitých z téhož dne, tak těmi zdejší soud nedokazoval, neboť jsou součástí správního spisu, kterým soudy ve správním soudnictví nedokazují, neboť jsou povinny z něj vycházet. Součástí správního spisu (jak také uvádí sám žalobce) je i protokol o kontrole ze dne 26.4.2018 a protokol o výsledku svědka D. M., kterými rovněž žalobce navrhuje dokazovat; podle zdejšího soudu je nadbytečné takovými protokoly dokazovat, když porušení právních předpisů žalobcem bylo dostatečně správními orgány skutkově podloženo a zdůvodněno. Pokud jde o návrh na dokazování objednávkami, dodacími listy a fakturami za období leden a únor 2018, tak podstatný pro věc není formálně dokládáný stav, neboť ten sám o sobě neprokazuje, že se ze strany žalobce jednalo o plnění díla, jak bylo výše podrobně rozvedeno. Další dokazování nad rámec obsahu správního spisu tak má zdejší soud za nadbytečné.
62. Zdejší soud s ohledem na výše uvedené neshledal žalobu důvodnou a nad rámce uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu jak nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

63. O nákladech účastníků řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 7. října 2021

David Raus v.r.
předseda senátu